

το πώς ο λογοτέχνης, ο ποιητής Λέφνης υποχώρησε μπροστά στον ιστορικό, τραβήχτηκε μπήκε υπάκουα στο δεύτερο πλάνο, ~~απλήκκηκκηκκηκκηκκηκ~~ δουλειά που θέλει δυναμη, αυτογνωσία και σεμνότητα, γιατί είναι γνωστές οι γλυκές παγίδες ~~κκηκκ~~ του λόγου, και οι πειρασμοί " να κχχ πείς ένα φαματάκι, τί πειράζει να κάνεις την αφήγηση πιο γοητευτική".

Το δειλινό ρίχνει μερικές ακτίνες μέσα στο γραφείο του ποιητή, δίνει μια νότα ακόμα πιο ρομαντική στους παλιούς τόμους που σκαφαλώνουν ως πάνω στο ταβάνι. Το ποτήρι με το κρύο νερό και το γλυκό του κουταλιού ο καφές, εκείνη η έντονη μυρωδιά παλιού, κάτι σαν ξεραμένα λουλουδιά, το λευκό κεφάλι του Λέφνη, η λεπτή σιλουέτα της γυναίκας του που εμφανίζεται και χάνεται πάλι ολότελα αθόρυβα, σχεδόν σαν δράμα, ~~ακκηκκ~~ σε πείθουν πως βρίσκεσαι κάπου στη Λεμεσό του είκοσι, του τριάντα, του σαράντα, το ποδύ του πενήντα. Η αργή, καθαρή του κουβέντα τόσο απαλή που σβύνει ν'όλους τους θορύβους των τροχοφόρων που κυνηγιούνται στον πιδό πολυθόρυβο δρόμο της Λεμεσου ~~κκηκκκκ~~ Και ξαφνικά, εκεί, στη μέση της δεκαετίας του ογδόντα, στη μέση του ^{θεοσοφικού} ~~κκηκκκκ~~ και τραγικού " αν" για την ανθρωπότητα, ένα λαμπερό κλίμα μέσα στη συνείδηση σου σου λέει πως το σωσίβιο είναι οι ρίζες. Αγγιξε τις όσο υπάρχουν, κρατήσου απ'αυτές, για να μην τις αφήσεις να χαθούν.

Στα συρτάρια του Γιάννη Λεφνη αναπαύονται πολλά πολύτιμα χειρογραφα Ποιηση, μελέτες. Το αιώνιο πρόβλημα του κυρίου δημιουργού: Η πολυδάπανη ~~κχχ~~ και πολύμοχθη διαδικασία της έκδοσης. Θυμάμαι κάποιον γραφικό λαχείο πώλη στην Αθήνα που διαφήμιζε τα σπίτια του Λαχείου του: Αυτό το σπίτι ποιες θα το πάρει;;; " Θα μπορούσαμε να βάλουμε το ερώτημα λίγο τροποποιημένο: Αυτό το έργο ποιός θα το νοιαστεί;;

~~κκηκκκκηκκκηκκκκ~~

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ;

χ4.30